

Трайко: Колко чудно! (Запъва).

Нима въ мазето, тука има
Такива чудни сжщества?
Слугата тукъ за цѣла зима
Поставя вжглища, дърва.

Но ти щомъ казвашъ, да вървиме,
Безстрашенъ съмъ въ тоя часъ,
Въвъ вашето царство заведи ме,
Да видя буквичкитѣ азъ.

Спускатъ се въ мазето.

(Следва въ V книжка)

**Орлинъ Василевъ
Лжезаръ Станчевъ**

СНѢЖНИЯТЪ ЧОВѢКЪ

Ей на, вижте ме, деца, стоя цѣлъ день правъ. Студенъ съмъ като ледъ, защото съмъ отъ снѣгъ. Не съмъ старъ, но до кога ли ще стоя все тъй правъ край пжтя? Никой не може да каже кога ще умра. Само единъ слънчевъ лжчъ да се покаже отъ небето, и веднага ще се стопя като захаръ.

Всѣки, който ме зърне, спира се, гледа ме. Това ми е много приятно: значи харесватъ ме! Я вижте какъ ми прилича цилиндъра? Очитѣ ми сж отъ кюмюръ и блестятъ срѣдъ снѣга. Ехъ, носътъ ми е отъ морковъ и малко ме грози, защото е червенъ и дългъ, но моятъ дебелъ бастунъ ме прави важенъ господинъ.

Деца, не ми се смѣйте, че съмъ въздебеличкъ. Нали знаете, сега дебелитъ сж на мода?

Но какво е това? Виждамъ слѣди по снѣга. Кой ли е идвалъ? Ахъ, тия следи сж отъ заякъ. Знамъ азъ! Изгладнѣлъ е горкичкитъ, и се върти наоколо.

Ей, дечица, ами ако ми изяде носа отъ морковъ? . . .

Олеле-е-е! . . . Какъвъ ли грозникъ ще стана тогава! . . .

Вѣра Бояджиева

